

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Po starih virih pripoveduje Fric Steuben

Pomagati! To je bila nenadno, kakor v prejšnjih časih njegova prva misel. Pomagati edinemu prijatelju, ki mu je še ostal!

Hitro se je oblekel, pograbil puško in vse orožje, porinil je čolnč v reko, skočil vanj in zaveslal proti toku. Na znanem mestu pa je čoln spet zapustil. Stemnilo se je že medtem, nastopila je noč. Toda Logan je našel svojo pot.

Ko se je jelo daniti, je stal na jasi, na kateri je bil pred meseci skupno s Tekumsehom in z odposlancem rodu Leni Lenape zagotovil Mirku mir in zaščito rdečih plemen. Na Irokeze pa takrat niso pomislili. Irokezi o tem premirju niso bili obveščeni, zato tudi nič niso vedeli o zlatolascu in o njegovem prijateljstvu z rdečim poglavarjem Loganom. Toda, ali so sploh že kdaj prišli Irokezi na svojih bojnih pohodih sem v te kraje? Oni so vendar domovali ob Sohariji, tamkaj na vzhodu, v deželi črešenj... kaj bi iskali tod? Kdo bi bil le mogel slutiti, da jih bo njihov razbojniški in roparski nagon privedel tudi semkaj!

Logan je stal ob robu gozda, po jasi so se vlekle meglice, bilo je še precej mračno. Toda zakaj vendar ni uzrl one lesene kolibe? Tukajle je pred meseci usmrtil oba medveda. Saj to je bilo v času, ko je bil še srečen. Odtod se je vendar dala koča videti, to je vedel natančno, a zdaj je ne vidil!

Bolj vlekel se je kakor šel po plani. O, dobro je vedel, kaj ga čaka. Mar ni sam že prečesto zažigal lesenih koč nad trupli njihovih prebivalcev! Mar se ni s takimi divjaškimi zločini potem v svoji pijanosti še hvalil? Zakaj pa danes ni tako zmagoslaven? Glej, od tramovja se še kadi, tu je še žerjavica med pepelom.

Logan začne brskati po pepelu.

In zdajci najde kar je iskal: mož, žena in otrok so mrtvi.

En mož, en sam mož... kjer pa so kosti drugega? In kdo je mrlič? Mirko ali Hinek?

To je treba vedeti, to hoče Logan doognati. Utrujenost in zgroženost ga nenkrat zapustita. Spet začuti moč v mišicah. Zdaj išče sledove. Lovska kri se je spet predramila v žilah. Kmalu odkrije sledove. Irokezi so prišli semkaj v smeri od naselbine. A tam? Kaj se je tam zgodilo?

Logan vzame nož v levico, bojni bač pa v desnico, puško si vrže čez ramo in začne počasi teči po indijanskem načinu. Žaloval bo lahko pozneje.

Neslišno kakor ris, ki zasleduje svojo žrtev, naglo in neustrašeno kakor panter, ki se mu ni bati nobenega sovražnika, tako spešji Logan dalje, oči uprte zdaj v zemljo, zdaj naprej, zdaj na to in na ono stran in potem v gozd. Kmalu se znajde pred naselbino in si globoko oddahne. Naselbina je nepoškodovana. Toda vrata so zaklenjena. Lahko je spoznati, da so straže v ogelnih hišah. Nobene živine ni na prostem, zunaj na polju in travnikih.

Vse naokrog vohuni Logan, ogleda si naselbino od vseh strani in kmalu ve več ko dovolj: Gingvata je tukaj začel napadati, a je bil s hudimi izgubami odbit. Logan ve, kaj to pomeni za poglavarja indijanskega rodu Seneka. Pozna ga predobro... Zato lahko razbira po sledovih: ko je Gingvata spoznal, da tu ne bo nič opravil, se je umaknil. Kmalu nato pa je našel Mirkovo kočo. Takoj jo je napadel in vse prebivalce v njej pomoril.

Vse? Ne — eden vendar manjka. Bog vedi, kje ta leži. Ali pa je morda še pri življenju?

To mora Logan vedeti. Odlomi selezno vejico z drevesa, jo vrže čez glavo

in stopi iz kritja. Straža ga takoj opazi in ga pokliče. Logan čaka, da se zbere večja družba belih. Ko so zbrani, odlaga Logan svoje orožje na robu gozda tako, da to vsj vidiijo. Nato stopi popolnoma neoborožen na jaso.

Toda Logan je previden. Zdaj noče umreti, zdaj še ne. Zdaj hoče vedeti, kaj in kako je. Če ga spoznajo, ali bodo streljali vanj?

Da, tako se je zgodilo. Komaj je Logan povedal svoje ime, se je sprostil njihov srd. Iz njihovih trepetajočih pušk so jeknili ostri strelji. Logan je poskočil in se rešil pred njihovimi krogli. Razen streliv pa so za njim doneli vzdečki, ki jih je dobro razumel. Vohun in morilec otrok — to so bile še najblažje besede.

Logan je mračno ždel več ko dve uri za robom gozda. Potem se je odplazil previdno proti pogorišču Mirkove kolibe. Popoldne je prispel tja. Že od včeraj ni ničesar jedel, prav ničesar. Toda tega se še kar zavedal ni.

Ko stopi na še kadeče se ostanke pogorišča, se zdrzne. Tam uzre belega moža, naslonjenega ob pol ožgani ostanek zidovja. S hrbtom je belec obrnjen proti njemu. Ves zgrbljen ždi tam, klobuk mu je padel z glave. Belec strmi v majhen bel predmet, ki ga drži v rokah. To je otroški čevljiček, usnjen mokašin, kakršnega je Logan pred meseci

kot prijatelj otrok prinesel svojemu malemu prijateljčku. Oni bej mož tam ima snežnobelega lasa in njegov obraz je prav tako bled, kakor njegovi lasje.

Logan je stal nepremično. Ta ki tu sedi ni nihče drugi kakor Mirko, ki so ga prej Indijanci imenovali zlatolasca. Tu zdaj sedi pred upepeljenimi trupli svojih dragih.

Kje pa se je mudil zjutraj, ko je Logan raziskoval ruševine pogorišča. Pri Mirkovih nogah uzre Logan skalp, irskeški skalp Mirko, ta blagi mož — mar je ta tudi že začel skalpirati?

Neslišno vzame Logan svoj nož v levico, drži ga trdno ob ročaju in ga skrije za hrbtom. Potem pristopi bliže, globoko zajame sapo zelo globoko, in reče mračno sočutno:

»Brat moj, tvoja bolečina in žalost je velika —«

Dalje ne more. Mirko je skočil pokonci. Ko zagleda Indijanca, zarjave. Njegova puška je takoj ob ramenu že zagrmi strel, potem zagrne Mirka mrak.

Logan se skloni nad truplo svojega bivšega prijatelja. Mirko je stal Indijancu preblizu. Ko je pomeril s puško vanj, je spretni Indijanec z desnico odbil cev, z levico pa mu je treščil ročaj noža ob desno senco. Takoj je Mirku prevzela nezavest, da se je ječe zgrudil.

(Dalje prihodnjič.)

Na črnem kontinentu

Spisal Slavko From, dijak v Spodnji Kungoti

Preden pričetkom s povestjo, naj vam povem zgodbo Tomislavovega očeta.

Mate Djordjević, (tako je bilo očetu ime), je bil Jugoslovan, doma iz Dalmacije. Po očetovi smrti je Mate prevzel posestvo. Leto nato se je oženil. Ridel se je otrok — Tomislav. Ko je bil sinček star pet let, je Mateju umrla žena. Djordjevića je ta udarec silno potrl. Prodal je posestvo, sinčka dal na dom svoje sestre, sam pa se vpisal v francosko tujsko legijo. Kot legijonar se je udeležil vseh kolonialnih vojn pod francosko zastavo. Izpočetka je bil vojak na kopnem, toda ljubezen do morja ga je vabila tako dolgo, dokler ni vložil prošnje za mornarsko službo. Kot dobremu vojaku ni bila prošnja odbita. Dobil je službo na oklopnici A 12.

Vsled svojih mornarskih vrlin (Dalmatinci slovijo po vsem svetu kot dobri mornarji) je hitro napredoval. Čez tri leta mu je bilo izročeno poveljstvo vojne ladje Le Ikon.

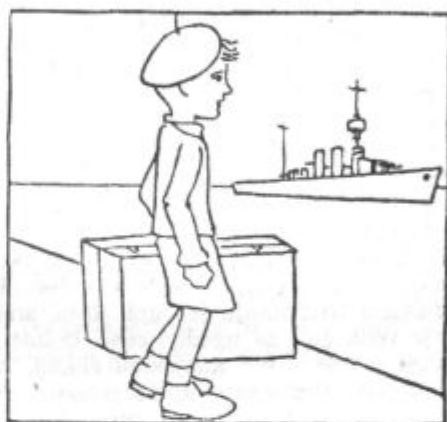
Ko so dnevi vojne vihre minili, je Djordjević stopil v pokoj. V mestu Mogador si je postavil lično vilo tik morja. Tomislava je sedaj vzela k sebi in že kot mlademu začel razkrivati svoje mornarske skrivnosti.

Tomislav, sin jugoslovenskega legijonarja v mestu Mogador francoskega Mazoka, je imel veliko veselje do potovanja. Vedno je koval načrte, da pobegne. Po cele dneve je preždel v svoji sobici in tuhtal načrte za pot. Slednjic

se je odločil za naslednjo pot: z navadnim motornim čolnom bi se peljal iz Mogadorja na Kanarske otoke, ako bi bile razmere ugodne, pa še dalje ob obalah zahodne Afrike.

Ko so nastopile dolgo, nestrpno pričakovane počitnice, se je Tomislav odločil za odhod.

V svoj kovček je vložil vse najpomembnejše stvari, ki jih je rabil za pot. Previdno, da ga ne zapazijo, je prišel do пристanišča. Naslonil se je na ograjo in opazoval pristaniško vrvenje. Ob pomolu so se zibale ladje vseh vrst. Parniki so prihajali in odhajali. Ob vходу pristanišča sta se zibali križarici francoske republike.

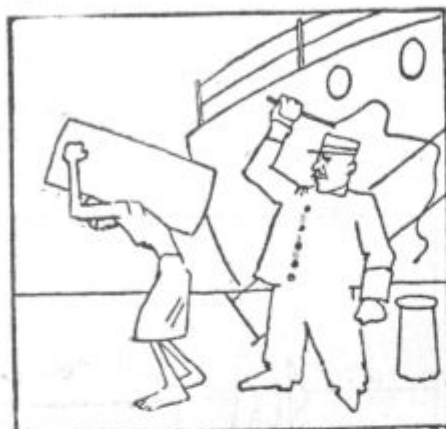
Tedaj je pripeljal tovorni parnik »Rio de Janeiro« iz mesta istega imena. Zahreščali so žrjavi in sključeni pod težo bremena so stopali nosači iz ladje in nosili tovore v skladišče.

Tedaj se je Tomislav zgrozil nad nečloveškim ravnanjem nadzornika za izkrcavanje tovorov. Pretepal je sužnja (nosača) z bičem in kričal nad njim: »Seme cigansko, saj si zanič! Delaj, drugače boš videl kaj sem jaz!« Ali od dela izmognani suženj še stati ni mogel, ne da bi nesel tovor, ki so mu ga naložili.

Tedaj je pristopil Tomislav in iztrgal okrutnežu bič iz rok ter ga prelomil. Sirovež je kar ostrmel. Na široko je odprl usta ter kakor odsoten strmel v dečka. Pravkar je mislil izsuti na nje-

ga svoje robate kletve. Toda Tomislav ga je prestregel s tem...

... da je vzel iz kovčega fotografski aparat in z njim odkupil sužnja. Rešenec je hvaležno poljubil Tomislavu roko in izginil med gručo ljudi.

Po končanem prizoru se je Tomislav napotil k prekupčevalcu s čolni. Po daljšem barantanju je kupil ličen, srednje velik čoln za ugodno ceno. Čolnič je gнал motor z več konjskimi silami. Na zadnjem delu čolna je bil prostor, obdan z nepremočljivim platnom. Služil je za shrambo in zavetišče pred dežjem, v najhujših slučajih pa tudi za ležišče. V ta prostor je zložil vso svojo prtljago. Ko si je za zadnji denar kupil gonilno sredstvo, je pognal motor, prijel za krmilo in se odpeljal nasproti velikim dogodkom svojega življenja.

Čolnič je z veliko hitrostjo rezal valove Atlanskega oceana. Rojstno mesto Mogador mu je vedno bolj in bolj izginjalo izpred oči. Tem bolj pa so se učrtavali na obzorju Kanarski otoki.

V bližini Tomislavovega čolna so letali v jatah galebi. Tomislav je imel priliko videti izvrstne zmožnosti galebov za letanje. Prav kot letanje obvladajo tudi izvrstno plavanje.

Kar je opazil Tomislav galeba, ki je skušal vzleteti, a ni mogel, ker je imel strte perotnice. S strelom iz puške ga je usmrtil.

Ni se še pripeljal sto metrov od kraja, kjer je ustrelil galeba, pa je ves prestrašen ostrmel. Čolnu je sledila riba žagarica, največja, ki jo je Tomislav dosedaj videl. S svojo koščeno ostjo je drvela proti čolnu. Pognal je motor in pričela se je dirka za življenje in smrt.

Tomislav je krčevito pograbil puško, nameril — sprožil... nato pa z obupno kretinjo pognal motor do skrajnosti. Tomislav je sedel pri krmilu. Krmaril je z obupom, misleč, da mu še zver vedno sledi in niti mislil ni, da jo je v resnici pogodil in da jo že mrcvarijo morski psi in volkovi...

Z nezmanjšano naglico je vozil naprej, naprej... Čolnič je odskakoval, se zibal in drvel mimo Kanarskih otokov...

Še nekaj kilometrov je vozil s takšno naglico, nato pa je čoln ustavil. Prepričal se je, da mu zver ne sledi.

V daljavi je opazil zemljo. Uravnal je čoln proti njej. Spretno se je umakal čerem, ki so bile posejane ob obali Srečno je pristal ob obali zahodne Afrike.

2.

Previdno je pristal na kopnem. Vsa-kovrstna vprašanja so mu silila v glavo, ko je stopil na suho. Ali je kraj obljuden? Če je — kdo biva v njem? Itd. Ker se je večerilo, ni imel časa za ogledovanje. Bil pa je tudi že utrujen, zato je šel spat v čoln, zlezal v svoje skromno zavetišče na koncu čolna, vložil v puško nove naboje ter kmalu nato zaspal.

Ko se je sredi noči zbudil, je deževalo, bliskalo in grmelo, da mu je bilo pri srcu kar tesno. Sedaj je šele uvidel, kako izvrstno mu služi skromno zavetišče pred dežjem.

Bliskanju in grmenju pa se je pridružilo nekje v daljavi mogočno rjovenje leva — kralja živali.

(Dalje prihodnjt.)

Dragi Jutrovčki

Našo božično nagradno uganko so pravilno rešili:

Jesih Ivi, dijak ? razr., Ig. Studenec pri Ljubljani, Kokol Sonja uč. III. r. v Domžalah, Zorko Salomon, uč. ? razr. v Ljubljani VII., Jelica Pristavec, uč. III. razr. v Iški vasi pri Ljubljani, Milena Volarič, uč. ? razr., Susida 21, p. Caporetto (Italija), Drago Zadnik, uč. IV. a razr. v St. Vidu nad Ljubljano, Vida Hudoklin, uč. I. razr. gimn. v Zagrebu, Anton Marolt, uč. ? razr. v Falah Rudolf Lutman, uč. I. razr. III. drž. gim. v Ljubljani, Lutman Maks, uč. ? razr. v Ljubljani, Ponikvar Stanko, dijak I. drž. real. gimn. v Ljubljani, Cimperman Bogomir, dijak v Ljubljani, Darja Kernc, Ljubljana VII., Cvikl Gizela, Vrbje p. Žalec, Ogorelec Tonček, dijak v Ljubljani, Kolarič Teodora, uč. mešč. š. v Brežicah, Marjan Strniša, uč. VIII. razr. višje nar. š. v Hrastniku, Boris Šajina, dijak II. razr. klas. gimn. v Mariboru, Mlinar Lavoslav, uč. II. a razr. III. drž. real. gimn. v Ljubljani, Špan Laura, uč. ? razr. v Slov. Bistrici, Vera Klanjšek, uč. ? razr. v Celju, Erbežnik Milutin, dijak ? razr. v Limbušu, Bizilj uč. III. razr. v Ljubljani, Logar Stanko, uč. v Ljubljani, Likar Peter, uč. III. r. v Ljubljani, Gabrijel Marjan, dijak II. razr. real. gimn. v Mariboru, Nevenka Golič, uč. II. razr. na Bučah, Zavrl Ivan, dijak I. d. razr. I. drž. real. gimn. v Ljubljani, Draga Lindič, dijakinja v Sevnici ob Savi, Olga Zajec, dijakinja v Ljubljani, Moste, Varšek Janko, dijak II. razr. na Prulah v Ljubljani, Metka Ivančič, dijakinja ? razr. v Ljubljani,

Milica Pahor, uč. III. razr. dekl. š. v Ptuj, Janko Hočevar, uč. III. razr. v Strugah na Dolenjskem, Ponikvar Marija, uč. ? razr. v Ljubljani, Tance Vlado, dijak I. d. razr. III. drž. real. gimn. v Ljubljani, Šinkovec Peter, uč. III. razr. v Ljubljani, Slana Dušan, dijak IV. razr. v Ljubljani, Matjašič Oton, dijak v Ljubljani, Ana Petrič, dijakinja v Ljubljani VII., Mici Kogovšek, dijakinja ? razr. v Ljubljani, Lidija Fabretti iz Trsta, Kramar Franc, dijak v Ljubljani — Vič, Mitja Premrl, dijak IV. razr. na Ledini v Ljubljani, Verbič Jelo, dijak v Ljubljani.

Za nagrado so bili izžrebani:

Janko Hočevar, uč. III. razr. v Strugah na Dolenjskem,

Verbič Jelo, dijak v Ljubljani, Zibertova ul. 27,

Marjan Strniša, uč. VIII. razr. višje narodne šole v Hrastniku,

Cvikl Gizela, uč. ? razr., Vrbje 18, p. Žalec,

Drago Zadnik, uč. IV. razr., Vižmarje 124, p. St. Vid nad Ljubljano.

Vsak nagrajenec je prejel lepo, z mnogimi slikami okrašeno knjigo iz »Mladinske knjižnice Jutra«.

Zamudniki so romali v koš. Dobili smo tudi mnogo napačnih rešitev, ki jih kajpak nismo mogli upoštevati.

V prihodnji številki objavimo nov natečaj!

Razbojnik in čarovnica

Tam nekje na Krvavcu je nekoč živela čarovnica. Imela je svojo hišico in velik del gozda je bil njena last. Poleg tega pa je imela tudi hčerko, ki se je imenovala Kordula. Ako bi Kordulo kdo mogel obglaviti, bi njena mati-čarovnica, izgubila čarovniško moč. Čarovniška lasulja bi ji padla z glave in morala bi pobegniti.

Na tem pogorju pa je živel tudi neki razbojnik, ki je na vsak način hotel ob-

glaviti Kordulo in dobiti moč njene matere — čarovniško moč.

Nekoč je na vrtu pred hišico sedela Kordula in je pela. Nenadoma se ji približa razbojnik in ji odseka glavo. Tedaj pa strašno zagrmí, čarovnici pade lasulja z glave in zbeži s Krvavca.

Mrtvo Kordulo pa je pokopal in ji naredil lesen križ.

Sedaj je sam zavladal na Krvavcu in dobil čarovniško moč. Opoldne in zvečer si je moral sam kuhati. To mu je bilo jako nerodno, zakaj, vse se mu je prismodilo in zažgalo. Zjutraj že zgodaj je vstal in šel na lov. Po gozdu je stre-

ljal veverice in raznovrstne ptice. Ko pa je bil nekoč na lovu pa je videl na sredi steze majhnega palčka, ki je nabiral drva. Dal ga je v žep in naglo odkorakal domov.

Palček mu je moral služiti za kuharja. Razbojnik mu je na štedilnik pritržil lestvico, da je na njej stal kadar je kuhal, zakaj bil je tako majhen, da ni mogel od tal gledati na štedilnik.

Kadar se je kdo približal hišici, ga je čarovnik-razbojnik začaral v zajca, ga vrgel v lonec, da ga je palček skuhal. Tako sta skupaj živela, dokler se palčku ni posrečilo, da mu je ušel.

Ani Pavlin, učenka II. r. gimn. Hajdrihova 24, Ljubljana.

Moja siničica

Letos je zapadlo veliko, veliko snega. Na oknu sem napravila malo krmilnico za ptičke. Vsak dan sem natosila drobtinice, zlasti pa bučnih pešk, ki sem jih prej olupila. Dnevno so prileteli drobne ptičke in zobale. Revica! Najbolj pa se mi je smilila drobna siničica, ki je bila najbolj plaha med njimi. Vsak dan je priletela me boječe gledala se nazobala in zopet odletela. Vsak dan sem jo čakala. Tako se mi je smilila revica med drugimi bolj razposajenimi vrabci in škinkavci. Včasih je prišel tudi črni kos in zobal s svojim rumenim kljunom. Pritisnil je hujši mraz. Vedno več smo morali nalagati v peči. Jaz pa morala vsak dan polagati ptičkom krmo. Nekega dne pa sem zaman čakala drobne sinice. Tudi drugi dan je ni bilo in tudi pozneje nič več. Bilo mi je hudo pri srcu.

Mogoče je odletela pred mrazom bolj proti jugu. Mogoče je revica obnemogla od mraza in lakote. Bojim se da je poginila.

Bog zna, ako bo pomlad mi zopet vrnila mojo ljubo in dobro siničico.

Breda Lulik, uč. I. a. gim. v Ljubljani

Pod zlato repatico

(Konec)

Veselje pri Barakarjevih

»Kam pa zdaj?«, vpraša Tonč, ko so zapustili sveti trije kralji gostilno pri »Brkati mački«.

Dovolj smo se danes že nahodili in nabrali. Pojdimo k Barakarjevim,« predlaga Matjaž.

Vsa trojica se napoti proti domu prijatelja Janezka. Visoko nesejo s seboj zlato repatico. Pred hišo potrkajo in vstopijo. Oče in mati mladega Janezka se zdrzneta, saj dozdej ni bilo navade, da bi se oglasili pri njih odposlanci z Jutrovega Janezku pa je zaigralo srce od sreče, da imajo v hiši tak neobičajen obisk. Strmel je v okrašene kralje, pa jih ni prepoznal.

Resno vstopijo sveti trije kralji pod zlato repatico in pobožno zapojejo:

»Mi smo kralji trije...«

Ko skončajo božjepotno popevko, pa Janezek kar ostrmi. Sveti trije kralji se razkrijejo in povedo, da so le njihovi prijatelji: Tonč, Matjaž in Pepko. Povedo, da so šli koledovat le zato, da naberejo zanj kak priboljšek. Janezkuva mati od presenečenja in od sreče zažoje. Janezkov oče hiti pogumnim dečkom stiskati roke, veselje pa premaga tudi Janezka, da se oklene matere in tudi sam zaplače. Črni Boltežar pa potisne v roke svojemu prijatelju do vrha napolnjen nabiralnik.

Nato povedo še, kar je naročil oče mesarjevega Tonča: »Seveda bom šel že jutri tjakaj,« hitro pritrjuje presrečni Janezkov oče, ki je spet našel delo.

Barakarici pa se utrne nova solza, ko začuje naročila gospe Urše, gostilničarke pri »Brkati mački«, kjer bo dob vala odšel lonček juhe. Ta jo bo gotovo pozdravila.

Preden so se poslovili mladi obiskovalci so naložili Janezku vse pecivo in potice, ki so jih nabrali po hišah.

Takega praznika pri Barakarjevih niso pričakovali.

Tonču, Pepku in Matjažu je bilo milo pri duši, ko so zapuščali Barakarjeve, saj je prinesla njihova kraljevska repatica resnično velik solnčni žarek med stene Barakarjeve domačije.

Srečni, presrečni so se vrnili na svoje domove.

Dobrihan
Nemo Omen, profesor:

Sonet o vejici

(Miado Jutro 9 I. 1937.)

Prijatelj, tvoj sonet sem bral natanko:
zaslutil v tebi dobrega sem skavta;
fantiča ki gori za tajne avta
ter ustanavlja v mislih lastno banko.

Ti Janko veš, kako prodira Franco,
po zraku zreš privid aeronavta.
pa s tankom treš drevesa — križem
baltal —
zato prezreš pač vejico neznanko.

A znaj: neznaten vzrok lahko vse
skvari,
iver otruje nam življenje celo,
pezdur pove: nebiti ali biti.

Na vejici sloni orakelj stari
— Sembilj še pomniš iz helenskih Pitij?
»Ibis, redibis non moriere in bello«

Dostavek To prerokovanje pomeni
če postaviš ločilo za redibis: Pojdeš vr-
neš se, ne propadeš v vojni! — Ako pa
stoji vejica za non prerokba znači:
Pojdeš ne povrneš se, umrieš v vojni

MARIJA JEZERNIKOVA:

Beli bratec

Pred kratkim je izšla — že z letošnjo
letnico — 160 strani večjega obsega za-
nimiva knjiga »Beli bratec«. Delo je
napisal Marija Jezernikova, knjigo pa
je bogato ilustriral akademični slikar
Hinko Smrekar Belega bratca je izdala
in založila Belo-modra knjižnica v Ljub-
ljani.

Zivalski svet je bogata zakladnica na-
ših pisateljev, tudi to delo Marije Jezer-
nikove posega v življenje po naših go-
zdovih tratah in livadah. Pisateljica si
je izbrala originalen motiv:

Gospodu Zlatokljunu Kosu je nara-
sla družinica, a se je zgodil čudež. Usa-
da mu je dala eno hčerko in dva sinka
vse kakor starši četrti otročiček pa je
bil bel. Oče Zlatokljun nori od veselja
in hiti na ves kljun oznanjat svojo sre-
čo, da ima v gnezdecu kakor sneg be-
lega kosa. Vse drugačna pa je Kosovka.
V solzah se topi in tadikuje, čuti, da
prihaja nad njen rod nesreča, ker se je
novi prirastek izprevrgel starim nava-
dam.

V gozdu kjer domuje Zlatokljun Kos
s svojo družino nastane čuden nemir.
Jezevka in krastača Bradavička, pa kol-

na in nešteto drugih gozdnih prebival-
cev hodi pod gnezdo, modruje in se raz-
burja zaradi čudnega prirastka pri Ko-
sovih.

Beli kos dorašča, pa ga njegovi so-
vistniki prezirajo in zaničujejo. Doslej
so bili vsi kosi črni, le ta pa je spatek
in ga neradi jemljejo v družino. V
gozdu teče živl... je dalje, za bralca je
obilo sprememb. Svojevrstno je podan
pomladanski koncert in tekmovanje
najboljših pevcev na dan cvetoče češnje
v Gaju za Lenim potokom. Tudi Beli
bratec — tako nazivljajo vsi belega ko-
sa — nastopi in žanje spočetka krasen
uspeh. Ob zaključku njegove točke pa
povzdignejo zavidljivci tak šunder, da
je koncerta pri priči konec. Celo kon-
certni mojster Zlatokljun Kos, oče Be-
lega bratca, ki koncert prireja in vodi,
mora pred nevoščljivci zbežati. Sluga v
Gaju izgine, z njo tudi Beli bratec.

Mladi nesrečni se potika po svetu in
doživi sto neveselosti. Na poti spozna
muca Belina, ki so ga takisto njegovi
vrstniki pognali v svet. Skupno hodita
odslej Beli bratec in muc Belin.

Preveč bi se razvleklo naše poročilo,
ko bi podali vse tisto o čemur nam
spretno in prikupno piše pisateljica. V
povesti je tudi mnogo pevskih vložkov,
ki delo zelo poživljajo. Avtorici k nje-
nemu najnovejšemu uspelemu delu čes-
titamo. Dokazala je, da ima tanko črto
in oko za naravo in bogato zalogo
fantazije.

Mladi čitatelji ki si bodo zaželeli
knjigo, jo dobe lahko tudi v knjižarni
Tiskovne zadruge v Ljubljani (Šelen-
burgova). V izložbenem oknu Tiskovne
zadruge so bile oni dan razstavljeni
Smrekarjevi originali, ki jih je v tej
knjigi precej; močno poživljajo berilo
in dokazujejo da je Smrekar imenitno
ilustriral Belega bratca. Zaključna slika
nam postavlja dejanje pod Ljubljanski
Grad in nebotičnik. —oe—

Danilo Gorinšek:

Dva in eden

— to so štirje

Dva in eden to so štirje,
naj me vpraša kdor ne verja,
Brž premislimo pogledimo,
vso družino hrt preštejmo:
očka eden druga mama
za dva poba — Maida sama ..
Zlat je izvedel kdor ne verje:
dva in eden to so štirje!

MARA J. TAVČAR:

Vrv in pero

Poleg vrvi je ležalo pero. Vrv se je odmaknila od peresa in rekla:

»V tvoji bližini nočem več biti. Grdo si in neusmiljeno. Zopet si podpisalo smrtno obsodbo, ki je bila danes izvršena. Taka mala, neznatna stvar, kot si ti, pero, pa imaš z nekaj črkami moč in oblast nad življenjem človeka, ki ga nisi nikdar poznalo. Izgini, ti, brezdušno, brezsrčno, brezvestno pero! Sramujem se tvoje družbe. Kako slabo bi se o meni govorilo, ako bi se zvedelo, da se pajdašim s teboj. Tvoja tovarišija bo moja sramota. Fej te bodil!»

Pero se je zasukalo proti vrvi in mirno odgovorilo:

»Le počasi, sosedo vrv. Vso krivdo vališ na mene, zaničuješ in ponižuješ me! Potrka se na srce in pomisli, da si ti izvršila to, kar sem jaz le podpisala.«

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih številk so pravilno rešili:

Višnar Marjan, uč. III. razr. mešč. šole na Jesenicah, Peter Šinkovec, dijak III. razr. I. drž. real. gimn. v Ljubljani, Milivoj Korun, uč. III. razr. na Grabnu v Ljubljani, Poldkvar Stanko, dijak III. razr. gimn. v Ljubljani, Štamol Terezija, uč. IV. razr. ljudske šole v Braslovčah, Metlikovec Stanko uč. IV. razr.

v Dolnji Lendavi, Zvonko Lapuh, uč. 7. razr. v Ljubljani, Žorž Gizela, uč. IV. razr. v Braslovčah, Rugl Jožica uč. IV. razr. v Braslovčah Franc Božič, uč. III. razr. v Gornjem gradu, Peterčič Angelca, uč. II. razr. v Kostanjevici na Krki, Ropret Anica, uč. III. razr. mešč. šole, Nova vas 31 pri Mariboru, Žabkar Marija, dijakinja IV. razr. mešč. šole v Brežicah.

Posetnica

Niko Kvopig

Trst

Kaj je ta gospod?

Rešitev čudne uganke

katero je zadnjič Metod zastavil Cirilu, se glasi:

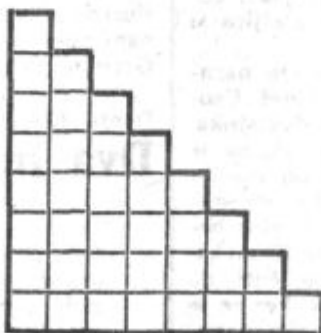
Repa — tica
Repatica

Rešitev križanke

Vodoravno: 1. Granada. 2. las, 3. ak, 10. rod. 11. me. 13. jod, 14. Sinaj.

Navpično: 1. glad, 4. rak, 5. as, 7. ar, 8. dom, 9. Aden. 12. Don, 13. jt, 15. da.

Kvadrati

začetek abecede
kavelj
dvoživec
tekoča voda
izkopan odvod
kos kruha
slovenski pisatelj
slovenski skladatelj

V vsaki besedi so vse črke prejšnje besede, v nespremenjenem ali spremenjenem vrstnem redu, in črka več.

Kdo bi rad imel

Ves letnik 1936

„Mladega Jutra“

v obliki knjižice za majhen denar?

Prošite na upravo uredništva, Knafljeva ul. 8.